

[Gade]

Jeg hørte en forvirret bemærkning fra hr. Køpke Christensen, og den gik ud på, at det var EF-Parlamentet, der nu var problemet. Det har ikke været fremført af Fremskridtspartiet på noget tidligere tidspunkt, så vidt jeg har hørt.

Til sidst en bemærkning til statsministerens betragtninger om, at vi kan finde en endelig løsning på Edinburghtopmødet.

Vi vil gerne sige fra SF's side, at så længe de andre lande svarer, som de gør, på det danske udspil, virker det helt urealistisk. Et gennembrud i Edinburgh må i det mindste kræve, at de andre EF-lande meget snart siger ja til indholdet i en dansk aftale samt viser vilje til reelle fremskridt, når det gælder åbenhed, nærhed og demokrati. Dér mener vi ikke vi skal have hastværk. Vi må i hvert fald ikke have et hastværk, der går ud over indholdet. Det er afgørende for os, at vi får et resultat, der er i overensstemmelse med det nationale kompromis, og så må det tage den tid, det tager.

Det nationale kompromis udstikker i virkeligheden hovedlinierne for en ny EF- og Europapolitik for Danmark. Det er naturligt, at den bliver ny, da et flertal stemte nej til Maastrichttraktaten, ligesom det er naturligt, at den betyder, at Danmark fortsat er medlem af EF. Det var ikke det, vi stemte om.

Hovedlinierne kan opsummeres i tre hovedpunkter. Punkt 1: Nej til unionsudviklingen. Punkt 2: Ja til et ændret EF i retning af mere åbenhed, nærhed og demokrati. Punkt 3: Et åbent og mere fleksibelt samarbejde i hele Europa, specielt i forhold til de nordiske lande og til Central- og Østeuropa.

I den sammenhæng glæder jeg mig over, at det nationale kompromis også annoncerer, at der under det danske formandskab skal holdes en åben og bred konference om hele den europæiske udvikling. Det er der perspektiv i: at vi ikke siger nej til samarbejde, men at vi siger, at det skal være åbent og fleksibelt og give mulighed for nationalt råderum for de enkelte lande.

(Kort bemærkning).

Kirsten Madsen (FP):

Det glæder mig meget at høre hr. Gade tale om genforhandling. Har hr. Gade tænkt sig en reel genforhandling, hvor man åbner Traktaten? Eller har hr. Gade tænkt sig, at man bare skal lave tilføjelser, som er mere eller mindre retsgyldige?

Så vil jeg spørge hr. Gade: Når vi nu har nogle partnere, der ikke vil anerkende de ting, vi kommer med, som ændringer, hvordan vil hr. Gade så sikre, at Danmark i fremtiden bliver taget højtideligt af de samme partnere?

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg skal anfægte en betragtning, der lød: Mere eller mindre retsgyldig. Der står i det nationale kompromis, at en dansk aftale med de øvrige lande på de områder, hvor vi siger, at Danmark skal stå udenfor, skal være juridisk bindende og uden tidsbegrænsning og dermed have retligt og tidsmæssigt samme vægt som den traktat, vi afgrænser os fra.

Må jeg så sige til fru Kirsten Madsen, at det er klart, at vi står i en situation, hvor 11 lande også fremfører synspunkter. Man kan faktisk godt anskue det, der er i gang nu, som en ny forhandling. Jeg lagde mærke til, at statsministeren kaldte det et forhandlingsudspil. Det er jo, hvad det reelt er.

EF er i gang med en storstilet forhandling om åbenhed og nærhed og demokrati, og det skal der laves en vedtagelse om, som alle 12 lande skal blive enige om. Det skal også være en del af, hvad danskerne skal gå til folkeafstemning om. Så vi er i gang med nye forhandlinger.

Genåbning af Traktaten ved vi at de andre lande siger nej til, og dér er det så, vi kommer ind: Vi vil have vores ret, og det vil vi, og det vil vi hele tiden. Det støtter vi. Det var det, vælgerne sagde. Vi må også acceptere, at når der sidder 12 ved bordet og der er nogle andre, der vil have deres rettigheder, så får de også deres muligheder. Det er det, der gør, at det nationale kompromis har en chance også i realpolitik.

Al anden snak er snak.

Annette Just (FP):

Danmark sagde den 2. juni ved en folkeafstemning nej til Maastrichttraktaten. Det er der ikke nogen der i dag betvivler; selv om det var et lille beskedent nej, så var det et nej.

Vi synes i Fremskridtspartiet, at det er forkert nu at give sig til at botanisere i, hvad det var, man sagde nej til, og hvorfor man gjorde det. Vi synes, det er forkert at botanisere i den grad, at man siger: Hvis vi bare lige får stram-